

MYSTERIOT II

12.12.1916 Pekka Ervast
H.R.N. muistiinpanojen mukaan

Mysteriot eivät ole ulkoa opittavia opinkappaleita, vaan elävää elämää, kuten viime kerralla koetin esittää. Ne ovat läksyjä, joita ihmisen täytyy oppia elävällä tavalla osatakseen niitä elämässä. Viime kerralla puhuttiin pienemmistä mysterioista, keksittiin niille deskriptiivisiä nimiä ja kutsuttiin niitä persoonallisen elämän, inhimillisen maallisen viisauden ja kuoleman mysterioiksi, ja sanottiin samalla, että suuremmat mysteriot ovat elämän mysterioita, Kristusmysterioita, jumalallisen viisauden mysterioita, jotka elämään vievät. Viime kerralla koetettiin myös näyttää, että mysteriot, joita opetettiin ihmisille järjestelmällisesti salaisissa kouluissa, elävinä todellisuuksina koskettavat inhimillistä elämää siksi lähellä, että ihmisen ei tarvitse käydä muuta koulua kuin elämän joutukseen tekemisiin mysterioitten kanssa. Niinikään puhuttiin näistä läksyistä, joita ihmisen tulee oppia voidakseen itsetietoisesti ottaa osaa pienempiin mysterio-opetukseen, niitä oppiessaan hän jo tietämättään käy mysteriokoulua. Nämä läksyt ovat rakkauden ja kärsimyksen läksyt. Kun näet ihminen osaa kärsiä iloisella mielellä ja ottaa kärsimyksen vastaan luonnollisena asiana, hän oppii niin sanottua ”helvetin läksyä”. Kun hän oppii persoonallisen rakkauden salaisuuden, joka on siinä, että hän rakastaa sitä, jota hän rakastaa, että hänen rakkautensa on alati juokseva ja uudistuva vesi, alati uhrautuva ja siunausta uhkuva syvän, silloin hänelle avautuu tie persoonalliseen onneen ja hän oppi niin sanottua ”taivaan läksyä”.

Sanottiin myös, että ihminen ei voi oppia suurempien mysterioitten läksyjä ennenkuin hän on sulattanut itseensä pienempien opetukset. Tätä väitettä ei ole käsitettävä niin, että suuremmat mysteriot, Kristusmysteriot, olisivat kokonaan ulkopuolella jokapäiväistä elämäämme, ennenkuin olemme pienempiä mysterioita läpikäyneet. Elämässä kuten luonnossakin, kaikki tulee limittäin, ja siksi voimme koska tahansa joutua kosketuksiin suurempien mysterioiden kanssa. Elämän aarteistot eivät ole keltään väkinäisesti suljettuja, jokainen voi tulla osalliseksi luonnon voimasta. Mutta emme saata syventyä Kristusmysterioihin itsetietoisesti, uudestisyntyneen ihmisen tavalla, enenaikaisesti. Käyttämällä toista kieltä sanoisimme, ettemme voi suorittaa vihkimyksiä, ennen kuin olemme kulkeneet valmistavan tien.

Tänään tahdomme luoda itsellemme kuvan suuremmista myste-
rioista. Jos pienemmät ovat kuoleman myste-
rioita, ovat suuremmat todella elämän myste-
rioita sangen merkillisellä tavalla. Muistakaamme, mitä
eräs mestari sanoi: ”Nyt on otollinen hetki”. Mitä tämä merkitsee? Mys-
terioitten kannalta sillä on erityinen merkitys. Se merkitsee, että jokai-
sen ihmisen fyysillinen elämä on hänelle kallis. Sen kaikki myöntävät,
vaikka sillä tavallisesti puolustetaan ihmisen itsekkyyttä. ”Mikä on ihmi-
selle kalliimpaa kuin hänen persoonallinen itsekkyytensä, josta hän ei
tahdo luopua, vaan jota hän tahtoo säilyttää viimeiseen saakka. Tämä
käsitys ei tunge asian ytimeen. Sanoissa ”nyt on otollinen hetki” on
mestari paljastanut elämän salaisuuden: tässä maallisessa elämässä on
Kristusmyste-
rioitten otollinen aika: siitä ei ole kuoleman jälkeen. Jos ei
ihminen tässä maallisessa elämässä tule suurempiin myste-
rioihin, ei hän pääse niistä osalliseksi kuoleman jälkeen. Pienempiä myste-
rioita oppii kuoleman jälkeen. Jos ihminen on onnistunut välttämään kärsi-
mystä elämässä, hän joutuu siihen kuoleman jälkeen. Jos ihminen on
eläissään onnettomasti rakastunut tai epäillyt rakkauden puhdistavaa
voimaa, saa hän ainakin kuolemansa jälkeen nähdä, miten ihanaa rak-
kaus on. Mutta suurempia myste-
rioita ihminen ei voi oppia kuoleman
jälkeen. Niille nyt on otollinen hetki, ja koska suuremmat myste-
riot ovat ”ikuisen elämän myste-
rioita, ei ihminen pääse ikuiseen elämään kuole-
man jälkeen. Tavallisesti käsitetään, että kuolemaa seuraa ”ikuinen
elämä”, mutta niin ei ole.

Tämä selviää paremmin, jos koetamme kuvata suurempia myste-
rioita käytännöllisesti, niiden ihmisten kannalta, jotka joutuvat niihin.
Läksyjä on useampia, mutta voimme kääntää huomiomme etupäässä
kahteen ja kutsua niitä ”minuuden kaikkiallisuuden ja yksilöllisyyden
iankaikkisuuden” läksyiksi. Suuremmissa myste-
rioissa joudumme näet
tekemisiin äärettömyyden kanssa. Ei ole ihminen enää rajoitettu, vaan
ääretön. Minuuden kaikkiallisuuden läksy on silloin samaa kuin oppia
mestaria tuntemaan, tulla Kristuksen yhteyteen ja häntä objektiivisesti
tuntemaan. Yksilöllisyyden iankaikkisuuden läksy on oppia tuntemaan
Kristus subjektiivisesti. Kun ensin ajattelee tätä objektiivisuutta ja sub-
jektiivisuutta, tuntuu kuin pitäisi käyttää nimityksiä päinvastaisessa jär-
jestyksessä, niin että minuuden kaikkiallisuutta kutsuttaisiin Kristuksen
subjektiiviseksi ja yksilöllisyyden iankaikkisuutta hänen objektiiviseksi
tuntemisekseen, mutta asia onkin päinvastoin.

Vaikka nämä ovat syviä ja vaikeatajuisia asioita, jos niitä ei ole ko-
kenut, ovat ne käytännössä luonnollisia ja yksinkertaisia. Mitä tarkoittaa
minuuden kaikkiallisuuden läksy eli Kristuksen objektiivinen tuntemi-
nen? Kyllähän teoriassa tiedämme, mitä mestari on, tai mitä Kristuksella
tarkoitetaan, mutta miten ihminen voi oppia tuntemaan mestarin.

Nyt tiedämme, että jollakin ihmisellä saattaa olla visionoja, näkyjä mestarista ja Kristuksesta: näitä ihmisiä on teosofian kesken ja ulkopuolella sen. He saattavat nähdä mestarin elävänä, ei niin kuin kuvassa. He voivat vaipua syvään rukoukseen ja silloin kuulla esim. mestari Jeesuksen puhuvan tai nähdä hänet. Eräs vanha tätivainajani sanoi kerran minulle: "Minä tiedän, että Jeesus on kuollut ristinpuulla meidän syntiemme sovituksiksi". Mistä täti sen tietää? kysyin. "Olen nähnyt sen". Hänen äänensä värähtelystä ymmärsin jo silloin, että hän oli sen nähnyt. Hän oli nähnyt Jeesuksen ristinpuulla, ja on toisia ihmisiä, jotka ovat nähneet samoja tai toisenlaisia näkyjä mestareista. Voimme syystä kysyä, eikö tämä ole mestarin ulkokohtaista eli objektiivista tuntemista? Jyrkkä vastaus kuuluu: ei. Se ei ole mestarin objektiivista tuntemista. Nämä näkemiset ja kuulemiset kuuluvat pienempiin mysterioihin. Mestarin tunteminen suurempien mysterioiden valossa on toista latua.

Mitä Kristuksen objektiivinen tunteminen on ja miksi tämä nykyinen elämämme on "otollinen aika", se selviää meille vasta silloin, kun todella ymmärrämme kuolemanjälkeistä elämää. Kun näet ihminen on kuollut, kun hänellä ei ole tätä fyysillistä ruumista, on hän psykologisesti sangen merkillisessä asemassa. Aineellista tomumajaamme pidämme vankilana, mutta joskin se jossakin määrin on vankila, on se merkellinen suoja ihmiselle ja oppimisen paikka. Se on aivan kuin silmälasit ihmiselle, joka ei muuten näe. Tämä fyysillinen ruumis on meille niin tärkeä, että ilman sitä olemme mysteriokannalta sangen onnettomia. Missä tilassa on ihminen, kun hänellä ei ole fyysillistä ruumista? Hän on puettuna astraaliseen käyttövälineeseen, sanotaan. Tämä astraaliruumis ei ole aineellinen niin kuin karkea ruumis. Ero kuvastuu esim. seuraavasta seikasta. Fyysillisessä ruumiissa ihmisellä on viisi aistia, mutta astraaliruumiissa ei ole samanlaisia aisteja. Aistillinen havaintokyky on, mutta astraaliruumiilla ei ole silmää tai muuta aistia. Koko käyttöväline on yhtenä aistina. Astraalinen ihminen aistii koko käyttövälineellään. Nyt tavallinen vainaja ei osaa vapaasti käyttää astraaliruumistaan. Hänen tajuntansa on sidottu siihen käsitykseen, jonka hän tuo mukanaan fyysillisestä elämästä. Sentähden hänellä on astraaliset silmät, korvat jne., jotka rajoittavat hänen havaintokykyään astraalisesti katsoen. Voimme kuvata asiaa myös niin: astraaliruumis on de jure rajattomasti värähtelykyinen, mutta de facto se osaa värähdellä ainoastaan sillä tavalla, johon ihminen on sitä totuttanut. Se osaa siis vastata näkymättömässä maailmassa ainoastaan niihin värähtelyihin, jotka ovat sopusoinnussa sen oman värähtelyluvun kanssa, mutta on kuuro muille värähtelyille. Suurin osa henkimaailmaa on sille siis lukittu kirja.

Kuvitelkaamme nyt seisovamme henkimaailmassa jonkun vainajan vieressä. Huomaako hän meitä? Hän ei huomaa meitä ollenkaan, jos

emme aseta ruumistamme värähtelyyn, joka on sopusoinnussa hänen astraaliruumiinsa värähtelyn kanssa. Mutta jos ajattelemme esim. kauniista fyysillisistä auringonlaskua ja annamme ajatuksemme liidellä hänen luokseen, niin hän näkee sen, koska hän on nähnyt auringonlaskuja maan päällä, vaikkakaan ei aivan samanlaisena kuin on meidän ajatuskuvamme. Jos liitämme esim. kuvaamme jotakin erittäin kauniita astraalisia värejä, ei hän niitä näe. Ottakaamme vielä toinen tapaus. Jos seisomme vainajan edessä ja ajattelemme taikka oikeastaan puhumme ja sanomme: koeta miettiä, mitä on hyvyys, ei hän kuule mitään, jos hän on ihminen, joka ei ole eläissään vaivannut päätään filosofisilla ongelmilla. Mitä meidän nyt on tehtävä, että tulisimme ymmärretyiksi? Ajattelemme situatsionia, jossa toinen ihminen on toiselle hyvä, ja asetamme tämän konkreettisen kuvan hänen eteensä. Jos hän nyt on hyväsydäminen ihminen, astuu kuva hänen auraansa ja hän riemastuu siitä. Mutta ehkei kuva tule hänen auraansa sellaisena kuin me sen ajattelemme, vaan ehkä se herättää hänessä muistot maallisesta tapahtumasta, jos hän itse on auttaja: hyvän tunteen se kaikissa tapauksissa tuo mukanaan.

Astraalimaailmassa vainaja ei voi astua omien käsitystensä ja muistojensa ulkopuolelle. Hän ei voi tajuta uutta. Se näennäinen uusi, minkä vainajat havaitsevat, on vain maallisten odotusten toteamista. Uskovaiset kristityt vainajat saavat kyllä henkimaailmassa kohdata Jeesusta ja kuulla hänen opettavan, mutta tämän astraalisen Jeesuksen opetukset käyvät silloin samaan suuntaan kuin maallisen papin tai saarnaajan. Ainoastaan siinä määrin kuin vainaja tässä elämässä on käynyt mysterio-koulua ja koettanut oppia kärsimään ja rakastamaan, ainoastaan siinä määrin on hänen maalliseen olemukseensa liitetty ainesta, joka antaa hänen jonkin verran edistyä kuolemanjälkeisessä elämässä.

Kirjassa "Hiljaisuuden Ääni" sanotaan: "Älä etsi opettajaa oppimisen salista" s.o. älä etsi opettajaa astraalitasolta, älä etsi opettajaa ulkopuolelta itseäsi. Ihminen etsii opettajaa ulkopuolelta itseään, silloin kun hän etsii astraalista opettajaa, ja astraalinen opettaja ei voi opettaa mitään uutta. Jos tahtoo oppia mestaria tuntemaan, täytyy avata itsensä ja antaa mestarin astua sisään. Tämä ei ole mahdollista kuoleman jälkeen. Fyysillinen ruumis yksin on olemukseltaan siksi maagillinen käytöväline, että se antaa meidän olla subjektiivisia ja objektiivisia samalla kertaa. Fyysillisessä maailmassa vallitsee ero subjektiivisen ja objektiivisen välillä; tässä maailmassa voimme ottaa opetusta ylhäältä päin: tässä maailmassa voimme avata sydämemme ja henkemme niin, että mestarin elämä saattaa valua meihin ja me sitten joudumme tekemisiin mestarin kanssa ja tunnemme hänet. Jos me "näemme" mestarin, emme vielä tunne häntä. Mutta kun mestarin tajunta koskettaa meitä ja hänen henkensä valuu meidän sydämiimme ja aivoihimme, silloin me tun-

nemme hänet. Tässä on ”minuuden kaikkiallisuutta”, sillä tätä kokiesamme huomaamme, että minuutemme ei ole sidottu persoonalliseen olentoomme, vaan on kaikkialla, toteamme, että juuri me olemme kaiken takana; me olemme se rakkaus, joka kaikkia rakastaa, me olemme se Kristus, joka kaikissa kärsii. Tämä salaisuus on suljettu ihmiseltä kuoleman jälkeen, ellei hän ole avannut akkunaa sille jo eläessä, sillä ainoastaan maallisessa elämässä on ihmisen mahdollista nousta mestarin tajuntaan. Sentähden ”minuuden kaikkiallisuuden” läksy on sama kuin Kristuksen objektiivista tuntemista. Ainoastaan silloin, kun tässä ruumiillisessa elämässä hänen voimansa on valunut meihin, tunnemme hänet sellaisena kuin hän on.

Toinen läksy on ”yksilöllisyyden iankaikkisuus”. Meidän persoonallinen elämämme on kuolevaista ja haihtuvaa, ja me kysymme: milloin alkaa ikuinen elämämme? Kuinka paljon voimme elää ikuista elämää?

Tässä ilmenee nyt elämänlaki, joka tekee jälleensyntyvän välttämättömäksi. Useimmat ihmiset tuntevat nuoruudessaan merkillisiä aavistuksia. Kun heidän sielunsa on puhdas, silloin he näkevät edessään ihanan elämän, jota tahtovat elää, tehtävän, jota tahtoisivat täyttää. Kutta selvempi tämä ikuisuuden aavistus on, sitä enemmän se pukeutuu tähän muotoon: ”huomaan, että minulla on aivan toisenlaiset käsitykset elämästä kuin muilla. Tahdon näyttää, että totuus, oikeus ja kauneus ovat toisaalla, kuin muut sen näkevät”. Kun ihminen on tullut vanhemmaksi, haihtuvat nämä ihanteet. Hän tavoittelee samaa kuin muut, ja hänestä maanpäällinen elämä tämmöisenään on sangen tyydyttävä, ainakin hän ajattelee, että velvollisuudet, jotka on asetettu hänen eteensä, välttämättä ovat hänen suoritettavanansa.

Mutta nuoruuden haaveessa piilee syvä elämänlaki, sillä siinä joutuu ihminen tekemisiin yksilöllisyytensä iankaikkisuuden kanssa. ”Sinä olet minä”, sanoo hänelle hänen sisin yksilöllinen itsensä. ”Elä niin kuin minä neuvon, niin olet osallinen minusta ja minun elämästäni.” Mutta sitten tuo korkeampi minä haihtui, kun ihminen ei ollut uskollinen sen kutsuille. Jälleensyntyminen on nyt siinä, että ihmiselle yhä uudelleen tarjotaan tilaisuus kuunnella sisimpänsä ääntä, kunnes hän jo nuorena alkaa elää jumalallisen yksilöllisyytensä iankaikkista elämää, kunnes hän jo nuorena sanoo: ”Tätä tietä minä kuljen”, ja sitten kulkee sitä tietä. Kun ihmisen henkinen elämä itsetietoisena alkaa jo nuorena, silloin hän joutuu tekemisiin suurempien mysteroitten kanssa. Maailmalla ei ole mitään valtaa hänen ylitsensä ja hän alkaa vapautua jälleensyntymisestä. Vaikka hän vielä syntyy monta kertaa uudelleen tänne, on kuoleman valta murrettu ja hänelle paljastuu kuolevaisen elämän takana oleva yksilöllisyyden iankaikkisuus.

Minuuden kaikkiallisuus on rajaton sääli, yksilöllisyyden iankaikkisuus on ääretön rohkeus.

Kun ihminen on voittanut kärsimyksen ja tullut rohkeaksi, kun hän on voittanut onnen ja tullut sääliväksi, silloin suurempienkin mysteroitten ovet ovat hänelle avautuneet ja Kristuselämä on hänessä puhjennut.